

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobkyne **E. S.**, bytom v N., zastúpenej *JUDr. B. N.*, advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/2405-38141/2009/990526-r z 23. marca 2009, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. augusta 2009, č.k. 11S/40/2009-51, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 26. augusta 2009, č.k. 11S/40/2009-51, **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej

v texte len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/42117/08/Sko z 12. novembra 2008, ktorým **podľa § 44 ods.6 písm. b/ bod 1 zák.č. 511/1992 Zb.** bol žalobkyni ako daňovému subjektu vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 7164,70 € (215 844 Sk) s tým, že jej bola uložená povinnosť rozdiel dane v uvedenej sume zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto platobného výmeru na účet vedený v štátnej pokladnici.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že - potom, ako bolo predchádzajúce rozhodnutie žalovaného rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11S/51/2007 zo 14. novembra 2007 pre procesné pochybenie správnych orgánov zrušené – krajský súd skonštatoval, že skutkový stav bol zistený dostatočne a spoľahlivo, dôkazy boli vyhodnotené v súlade so zákonom a z toho dôvodu **námietku žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov považoval za nedôvodnú.** Zdôraznil, že žalovaný sa zaoberal vo svojom rozhodnutí námietkami žalobkyne podrobne, boli teda predmetom odvolacieho konania a pokiaľ zdôvodnenie námietok žalobkyňa nazýva „účelové výhovorky“, ide o jej ničím nepodložený subjektívny názor a paušálne, nekonkrétne tvrdenie. Z § 15 ods.10 zák.č. 511/1992 Zb. nevyplýva totiž povinnosť správcu dane zapracovať námietky do protokolu z daňovej kontroly, ale má len oprávnenie opraviť chyby alebo vyhotoviť dodatok k protokolu, pričom námietky žalobkyne k údajnému tvrdeniu žalovaného o nevykonaní opakovanej daňovej kontroly a neúprave dokazovania vo vyrubovacom konaní, sú len tvrdenia vytrhnuté z kontextu rozhodnutia, a preto nedôvodné. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného z 03. mája 2007, správca dane postupoval v súlade so zák. č. 511/1992 Zb. pri odstraňovaní procesných pochybení, aby žalobkyňa ako účastníčka daňového konania neutrpela ujmu na svojich právach. Zdôraznil, že **žalobkyňa mala možnosť sa k jednotlivým dôkazom vyjadriť, mohla navrhnúť ich zopakovať, doplniť a tiež navrhnúť možné dôkazy, pričom toto právo účastníčky konania využila tak, že nič konkrétne k vykonaným dôkazom neuviedla, nepredložila nový dôkaz, ani nenavrhla vykonať ďalší dôkaz s tým, že zotrváva na svojich námietkach.** Týmto postupom správca dane odstránil procesné pochybenia, pričom dôkazy boli zadovážené zákonným spôsobom, preto z nich pri rozhodovaní vychádzal a ďalšie námietky žalobkyne v tomto smere považoval za právne irelevantné.

Pokiaľ žalobkyňa *napádala skutkové závery daňových orgánov tvrdiac, že sú v rozpore so skutočným obsahom dôkazov*, krajský súd konštatoval, že správca dane i žalovaný použil ako dôkaz všetky prostriedky, ktorými mohol zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, čo je v súlade s § 29 ods.4 zák.č. 511/1992 Zb. Pokiaľ si žalobkyňa uplatnila *daňový výdavok 300 000 Sk*, ktorú sumu uhradila 29. decembra 2003 v hotovosti za sekretárske služby a služby s vozidlom podľa zmluvy o dielo zo 14. februára 2003 *dodávateľovi K. S. S.*, ktorý výdavok jej správca neuznal, krajský súd podľa vyhodnotenia dôkazov zhodne ako daňové orgány dospel k názoru, že *účtovné doklady žalobkyne sú nevierohodné a vynaloženie uvedeného výdavku nebolo preukázané*. Uvedená spoločnosť totiž na udanej adrese nesídlila od 15. apríla 2003, je nefunkčná, nevykonáva podnikateľskú činnosť, poštové zásielky nepreberá, kontakt s konateľmi je nemožný a posledné zdaňovacie obdobie na dani z pridanej hodnoty mala určené na november 2003, takže v čase vystavenia faktúry č. X. z 15. decembra 2003 nebola platiteľom DPH. Žalobkyňa o dodávateľovi K. S. S. vypovedala 03. júna 2005 tak, že u dodávateľa nikdy nebola a že jedla len s jedným mužom v strednom veku, ktorý jej robil služby autom, dával doklady, aj ich podpisoval a tomu vyplatila hotovosť. Dňa 08. júna 2005 žalobkyňa tohto muža pomenovala ako D. F. a k druhému konateľovi K. R. sa nevyjadřila. Neskôr v podaní zo dňa 19. apríla 2006 už uvádzala, že konala s R., ktorý jej robil služby, vystavil a podpísal faktúru a tomu dala aj peniaze, pričom konala dobromyseľne. Zhodne sa vyjadřovala aj v písomnom podaní, ktoré doručila 26. júna 2006. Z vypočutých svedkov (spolu 11), aj na návrh žalobkyne, ani jeden konkrétne nepotvrdil, že služby s autom (dovoz požičaným autom k nehnuteľnosti) vykonal dodávateľ K. S. S. Čestné prehlásenie D. F. zo dňa 07. júna 2005, predložené žalobkyňou, nie je dôkazom v zmysle § 29 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. Výdavok na faktúre č. X. zo dňa 17. decembra 2003 od dodávateľa K. S. S. považoval tiež za sporný, pretože v zmluve o dielo je ako predmet uvedené zabezpečenie motorového vozidla (výdavok podľa žalobkyne sa týkal úhrady za sťahovaciu bránu, diaľkové ovládanie, odvoz sute, úpravu dvora), pričom neskôr predložila inú zmluvu, v ktorej sa ako predmet uvádza zabezpečenie stavebných úprav s osadením brány a iné. Podpisy na oboch faktúrach sa pri vizuálnom porovnaní s podpismi D. F. a K. R., ktoré má správca dane z iného daňového konania k dispozícii na zápisniciach, nezhodujú, čo vyvoláva pochybnosti o dokladoch. Z výpisu z obchodného registra však vyplýva, že D. F. a K. R. sa stali konateľmi až 24. júna 2003 a preto nemohli uzatvárať so žalobkyňou zmluvu dňa 14. februára 2003. K. R. vypočutý v inej veci dňa 16. augusta 2004 potvrdil, že vystavil len faktúry uvedené

v zápisnici a tie sa netýkali žalobkyne a že inú činnosť v roku 2003 nevykonala. Za ďalšiu závažnú skutočnosť považoval, že žalobkyňa uvádzala vek muža, ktorý vykonával služby a s ktorým konala za dodávateľa K. S. S. ako muža v strednom veku, ale K. R., ktorého sama uviedla, v roku 2003 mal preukázateľne len 28 rokov. Krajský súd zhodne ako daňové orgány dospel k záveru, že *účtovné doklady z horeuvedených dôvodov nie sú vierohodné, keďže nepreukazujú uskutočnenie plnenia uvedeným dodávateľom K. S. S. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, pretože nepreukázala, že sumy, ktoré si uplatnila ako daňové výdavky, zaplatila za služby uvedené na dokladoch* a že služby uskutočnil dodávateľ uvedený na dokladoch.

Podobná situácia s neunesením dôkazného bremena žalobkyňou nastala aj pri uplatnení daňových výdavkov v celkovej výške 413 341,50 Sk podľa faktúr, ktoré vystavil dodávateľ **D. S.** na základe zmluvy o dielo zo dňa 03. mája 2003 na rekonštrukciu objektu v Novom Meste nad Váhom. Pri miestnom zisťovaní správca dane zistil, že dodávateľ od roku 2002 zmenil sídlo bez splnenia registračnej povinnosti, ale na adrese v Prešove v skutočnosti nesídlí. Žalobkyňa do zápisnice dňa 08. júna 2005 tvrdila, že pri spolupráci s **D. S.** jednala s **J. S.**, ktorý podpísal zmluvu, faktúry i ďalšie doklady. Po zistení, že jediný spoločník i konateľ spoločnosti **D. S. J. S.** bol v období od 07. júla 2003 do 07. júla 2004 vo väzbe resp. výkone trestu odňatia slobody, zmenila žalobkyňa svoje tvrdenie predložením splnomocnenia zo dňa 1. marca 2003, ktoré mal dať **J. S. P. D.**, aby konal za jeho firmu. Ďalej predložila dodatok k zmluve (až 30. augusta 2005) o tom, že na práce bude dohliadať **P. D.**, ktorý dodatok za **D. S.** aj podpísal a čestné prehlásenie **J. S.**, nedátumované a podpísané len **P. D.** o tom, že jeho firma vykonávala služby v roku 2003 pre žalobkyňu. Svedok **J. S.** do zápisnice dňa **03. apríla 2006** uviedol, že nemal žiadnych zamestnancov, nikoho nepoveril zastupovaním, od 07. júla 2003 (výkon trestu) nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, nevystavil doklady – faktúry, neprevzal peniaze, so žalobkyňou sa prvý raz stretol vo februári 2006 a nevedel, kto konkrétne je **P. D.** a nesplnomocnil ho na zastupovanie. Dňa **04. apríla 2006** bola s výpoveďou **J. S.** oboznámená žalobkyňa a dňa **05. apríla 2006** sa **J. S.** dostavil k správcovi dane, aby zmenil výpoveď. Zmenu vysvetlil tým, že dňa 03. apríla 2006 myslel na inú firmu, v ktorej je konateľ. Uviedol, že zastupovaním firmy **D. S.** poveril **P. D.**, avšak o dokladoch sa nevedel presne vyjadriť. Následne sa žalobkyňa písomne dňa 19. apríla 2006 vyjadrila, že zmluvu uzavrela s **J. S.**, ale všetky ostatné doklady a peniaze uskutočnila s **P. D.**. Svedok **P. D.** dňa 12. júna 2006 do zápisnice uviedol, že s podnikaním nemá skúsenosti, za

spoločnosť D. S. nevykonával žiadnu činnosť, **žalobkyňu nepozná**, faktúry nevystavil a peniaze neprevzal, len dvom mužom, z ktorých sa jeden predstavil ako J. S., podpísal dve listiny, ale nevie na čo mali slúžiť. Žalobkyňa aj v odpovedi, doručenej správcovi dane 26. júna 2006, už tvrdila, že konala s P. D. a tomu dala aj peniaze. **Podľa dôkazov v administratívnom spise žalobkyňa nepreukázala, že došlo k uskutočneniu stavebných prác dodávateľom D. S., nepreukázala vyplatenie finančnej hotovosti, vecnú súvislosť služby s dosiahnutím, zabezpečením a udrжанím svojich príjmov, t.j. nepreukázala oprávnenosť uplatnenia výdavkov.**

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podala žalobkyňa odvolanie, a to z dôvodu, že záver súdu - o dostatočne a spoľahlivo zistenom skutkovom stave daňovými orgánmi a o nedôvodnosti jej námietky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia – považuje za nesprávny, pretože krajský súd **vôbec nerozlišuje medzi procesnými fázami postupu daňových orgánov resp. správcu dane, keď nerozlišuje medzi procesnými úkonmi vykonávanými v rámci daňovej kontroly a procesnými úkonmi vykonávanými v rámci prvostupňového konania.** Je zrejma zásada, že daňová kontrola nie je daňovým konaním, na čo už viac krát poukázal aj Ústavný súd SR napr. vo svojom náleze z 20. decembra 2006 č. I ÚS 269/05-34, ako i Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 1Sž-o-KS 88/2004 z 12. apríla 2005. Zdôraznila, že krajský súd bez akéhokoľvek právneho rozlíšenia prevzal všetky závery žalovaného bez toho, aby ich konfrontoval z jej konkrétnymi námietkami a len formálne vyhodnotil skutkové závery. Dokonca konštatoval, že z ust. § 15 ods.10 zák.č. 511/1992 Zb. nevyplýva daňovým orgánom v protokole sa zaoberať námietkami vznesenými v daňovej kontrole a i tento záver svedčí o nesprávnom prístupe krajského súdu, keď protokol musí obsahovať všetky podstatné skutočnosti o preukázaných kontrolných zisteniach daňovej kontroly a teda i jej námietky podľa § 15 ods.5 písm. h/ zák.č. 511/1992 Zb. Pokiaľ krajský súd uviedol, že **správca dane ju vyzval na doplnenie dokazovania a vyjadrenie sa k protokolu**, dôvodila, že **táto výzva sa týkala daňovej kontroly a nie daňového konania.** Zdôraznila, že v daňovom konaní neboli vykonané žiadne úkony okrem vydania rozhodnutia, takže vôbec neprebehlo. **Dôkazy pritom neboli vykonané zákonným spôsobom**, pretože dožiadania a svedecké výpovede boli vykonané bez akejkoľvek jej vedomosti, čím sa vôbec nemohla vyjadriť k nutnosti a spôsobu ich vykonania, k ich obsahu, čím jej bolo odňaté základné právo účastníčky správneho konania, a to právo na úzku súčinnosť podľa § 2 ods.1, 2 a 8 zák.č. 511/1992 Zb. a právo klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní podľa § 15

ods.5 písm. e/ cit. zákona. Trvala na tom, že dôkazy, ktoré slúžili ako podklad pre skutkové a právne závery daňovým orgánom a ktoré prevzal aj krajský súd, boli vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, a teda s poukazom na § 29 ods.4 zák.č. 511/1992 Zb. ako dôkazy nemôžu byť použité.

Žalobkyňa v rámci odvolania tiež považovala za nesprávne a nezákonné závery žalovaného v súvislosti s neuznaním výdavku vo výške 300 000 Sk zaplateného spoločnosti K. S. S. Uviedla, že sám krajský súd konštatoval rozpory v jednotlivých dôkazoch, stotožnil sa so závermi žalovaného o podpisoch na faktúrach a zmluvách a poukázal na jej údajné rozpory vo výpovediach, pričom však stačí prečítať jej výpovede, vždy vypovedala obsahovo zhodne, nikdy nemala úmysel meniť svoje výpovede, pretože s ľuďmi s ktorými zmluvy uzatvárala sa nikdy predtým nepoznala a ich vek odhadovala podľa jej odhadu a považuje za stredný vek 30-ročných, čo zodpovedá aj údajne zistenému veku svedka R.. Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného, že čestné vyhlásenie D. F. zo 07. júna 2005 nemôže byť dôkazom, pričom neuviedol žiadne zákonné skutočnosti, ktoré by tento doklad ako dôkaz vylučovali. Závery krajského súdu sú tiež založené na dohadoch a predpokladoch bez ich opory v dôkazoch, pričom sa stotožnil účelovo so skutkovými závermi daňových orgánov. V tomto smere v celom rozsahu poukázala na obsah jej žaloby zo dňa 12. júna 2009, kde podrobne popísala účelovosť hodnotenia dôkazov v rozpore s princípom voľného hodnotenia dôkazov, pretože ide o svojvoľné hodnotenie dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti. Týmto istým spôsobom hodnotil krajský súd i dôkazy pri neuznaní výdavku týkajúceho sa spoločnosti D., S. V tomto smere tiež poukázala na jej dôvody uvedené v žalobe, ktoré považuje za súčasť jej odvolania a z dôvodu hospodárnosti ich preto znovu neuviedla. Taktiež sa krajský súd nevysporiadal s jej procesnou námietkou, že v konaní došlo k závažnému pochybeniu, keď vôbec neprebehlo prvostupňové daňové konanie, tejto jej námietke nevenoval žiadnu pozornosť a v tomto smere je rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný. ***Ohľadne všetkých námietok poukázala na obsah jej žaloby z 12. júna 2009, ktorú žiadala považovať za súčasť jej odvolania.***

Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a hore označené rozhodnutie žalovaného z 23. marca 2009, vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby jej boli priznané trovy konania pozostávajúce z trov prvostupňového konania

vo výške 644,98 € a z trov odvolacieho konania vo výške 578,80 €, ktorých výšku v rámci odvolania písomne špecifikovala.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolaní uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na Krajskom súde v Trenčíne. Uviedol, že sa naďalej pridržiava svojho stanoviska podaného ku žalobe a trvá na skutočnostiach v tomto stanovisku uvedených, čo znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. I/226/2405-38141/2009/990526-r z 23. marca 2009, ktorým po podaní odvolania žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer č. 643/230/42117/08/Sko z 12. novembra 2008, ktorým Daňový úrad Nové Mesto nad Váhom vyrubil podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 215 844 Sk je vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobkyne /§ 212 ods.1 O.s.p./, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. septembra 2010 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým ako odvolací orgán potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/42117/08/Sko z 12. novembra 2008, ktorým *podľa § 44 ods.6 písm. b/ bod 1 zák.č. 511/1992 Zb.* bol žalobkyni ako daňovému subjektu vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 7164,70 € (215 844 Sk).

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, vyplýva, že rozdiel dane z príjmov fyzických osôb bol žalobkyni ako daňovému subjektu vyrubený za zdaňovacie obdobie roku 2003, keď bolo zistené, že daňovníčka v daňovom priznaní nepriznala všetky dosiahnuté príjmy z činnosti znalca a v daňových výdavkoch si uplatnila okrem iného sumu 420 000 Sk na základe dokladov o úhrade dvoch dodávateľských faktúr od spoločnosti K. S. P.S. D. a sumu 413 342 Sk na základe dokladov o úhrade piatich faktúr od spoločnosti D., S. Ž.. Správca dane neuznal výdavky v uvedených sumách z dôvodu, že zaúčtované doklady považoval za nevierohodné a výdavky za nepreukázateľne vynaložené, uplatnené v rozpore s ustanovením zákona č. 366/199 Zb. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov. S týmto záverom sa stotožnil žalovaný správny orgán, ako aj súd prvého stupňa.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Napadnutý rozsudok krajského súdu bol dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnený a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 127/07-21 zo 06. júna 2007, č.k. II. ÚS 251/04-34 z 19. apríla 2007, podľa ktorých právo

sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Čo sa týka námietky žalobkyne o nerozlíšení procesných fáz postupu daňových orgánov, odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci daňové konanie prebehlo v súlade so zákonom, a to v dvoch inštanciách. Z podkladov administratívneho spisu je zrejmé, že po zrušení predchádzajúcich rozhodnutí daňových orgánov rozsudkom krajského súdu, vo veci prebehlo prvostupňové konanie zákonným spôsobom. Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že žalobkyni bol daný dostatočný priestor na preukázanie jej tvrdení. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo nemožno akceptovať obranu žalobkyne ohľadne neuznania namietaných daňových výdavkov, a prečo považoval žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného za vydané v súlade so zákonom. Krajský súd vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobkyni, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 30. septembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská